

ஆழத்துத் திறனுய்வு முன்னேடு

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்கள்

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள்
தமிழ்ந்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

முன்னுரை

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராகப் பதவியேற்ற பொழுது கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் செய்யவேண்டிய பணிகளில் ஒன்றாகப் புகழ்மிக்க இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் நினைவாக நினைவுச் சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தி அவற்றைப் பிரசரிப்பதோடு அவர் தம் நினைவாக அவர்களது உருவப் படங்களும் தமிழ்ச் சங்கத்தில் வைக்கப்படுதலும் வேண்டும் என்று விரும்பினேன். இவ்விருப்பத்தினைச் சங்கச் செயற்குழு ஏற்றுக்கொண்டது. இவர்களுள் முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலாந்தர் பற்றிய பவநூல்கள் ஏற்றுக்கொண்டு பிரசரமானான். யான் முன்பு செயலாலாளராப் பதவி வகித்த பிரதேச அபிவிருத்தி இந்துசமய தமிழ் அமுலாக்கல் அமைச்ச அவர் நினைவாக என்றும் விளங்க வல்ல விபுலாந்தர் கலைக்கூடத்தினை மட்டுநகரில் வண்ணமுறத்தாபித்தது. இப்பேராசிரியர்களில் எனது சமகால மாணவராயும் தமிழ் பேசும் உலகில் பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றதோடு தமது ஆற்றலால் தமக்கென்றே ஒரு பெரு மரபினை அண்மைக் காலத்தில் ஏற்படுத்திய பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பற்றியும் பல நூல்கள் வெளியாகியமை மாத்திரமன்று அவர் நினைவாக யாழ் பல்கலைக் கழக வளாகத்தில் கைலாசபதி மண்டபம் என்ற பெயரோடு கலைக்கூடம் ஒன்று அவர் ஞாபகத்தினை அறிவித்துக்கொண்டே இருக்கும். இவர்கள் தனிர்ந்த ஏணையவர்கள் பேராசிரியர்கள் க. கணபதியின்னை, வி. செல்வநாயகம், க. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம் ஆகியவர்களுக்கு உரிய முறையில் யான் முன் கூறிய சிறப்புக்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதே எமது விருப்பமாகும். பல காரணங்களுக்காகப் பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தனுக்கு ஞாபகச் சொற்பொழி, நூல் வெளியீடு, உருவப்படத் திடை நீக்கம் இவை இந்தவருடத்தில் சிறப்பாக தடைபெற்றன.

அடுத்துப் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் பற்றிப் பேராசிரியர் ஆ. சண்முகதாஸ் சிறந்த நினைவுச் சொற்பொழிவினைக் கொழும் புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்த்தினார். அதன் நூல் வடிவே இந்த நூலாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தினை அதுவும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தினை இந்த நூற்றாண்டின் ஐம்பது அறுபதுக்களில் நினைத்துப் பார்ப்போருக்குப் பேராசிரியர் க. கணபதியின்ஸெயையும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தையும் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. தமிழர்க்கென அமைந்த வெள்ளை வெளேரன்ற உடை அணிந்து நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையுமாய் இவ் விருவரும் வகுப்புக்கு வரும் கோல் அழகை மாணவனாக இருந்து பார்த்து மகிழும் பெரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்த பேராகும்.

இப்பேராசிரியர்கள் இருவரும் தமக்கென ஒரு முத்திரையை மாண்வர் மனதில் பதித்துச் சென்றவர்கள். பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் எமது காலத்தின் ஈடு இணையற்ற ஆசிரியர் பாடங்களை ஆயத்துப் படுத்திக்கொண்டு வருவார். புதிது புதிதாகக் கருத்துக்கள் வெளிப்பட ஆணித்தரமாகப் பொருள் சொல்லிப் பாடங்களை நடாத்துவார். தம் பணியினைச் சிறப்பாகச் செய்த நிறைவேகாடு வகுப்பு முடிவில் செல்வார். தமிழ்ச் செய்யுளை அவரைப்போல் இன்னொருவர் வாசிக்க யான் கேட்கவில்லை. பேராசிரியர் கைவாசபதி மாணசிகமாகச் செல்வநாயகத்தைப் பெறிதும் மதித்துப் போற்றினார் என்பதை அவரே சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதனாற்போலும் கைவாச பதி செய்யுள் வாசிக்கும்பொழுது அதில் பேராசிரியர் செல்வநாயகத் தின் சாயலைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கூரிய மதியால் ஏதை யும் வித்தியாசமாகப் பார்க்கும் திறமையும் இவ்விருவருக்கும் உள்ள இன்னெரு ஒற்றுமை என்பேன்.

தலைசிறந்த தமிழ் ஆசிரியர் என்பதோடு மாத்திரமன்றிப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் மாணவரது ஒழுக்கம் சீலம் பேணல் இவற்றிலும் கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பாரா. தலைசிறந்த மாணவர் என்று தான் காணும் மாணவரை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்து விருந்து கொடுப்பதோடு பல ஆலோசனைகளையும் அவர்க்கு வழங்குவார். என்னையும், எனது சக மாணவரான ஆர். பாஸ்கரவிங்கத் தையும், புகழோடு விளங்கிய பிற்காலப் புவியியல் பேராசிரியர் சோ. செல்வநாயகத்தையும் தமது வீட்டுக்கழைத்து விருந்து செய்தமையை எம்மால் ஒரு காலத்திலும் மறக்க முடியாது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர் திறனாய்வு எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொல்வதோடு எப்படிச் செய்வது என்று பல பாடங்களை எடுத்துத் தாமே அவற்றை விளக்கிப் பாட்டுச் சிறந்ததா இல்லையா என்று விளக்குவார்.

பாரதியாரின் “‘ சின்னஞ் சிறுகிளியே — கண்ணம்மா செல்வக் களஞ்சியமே என்னைக் கவிதீர்த்தே — உலகில் ஏற்றம்புரிய வைத்தாய்’”

என்று தொடங்கும் பாடலை அவர் திறனாய்வு செய்து காட்டும் அழகினை என்றும் மறக்க முடியாது. அதேபோலத் தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் சூரியகாந்தி, கடல் பீபான்ற பாட்டுக்களையும் அநாயச மாகக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துவார். இவரின் சம காலத்தவராகிய டாக்டர் மு. வரதராசனார், அ. ச. ஞானசம்பந்தம் போன்றோர் இக்கலையில் நடந்தமுற்று நின்ற காலத்தில் பேராசிரியர் செல்வநாயகமும் இக்கலையில் முனைந்து நிஃ்று முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்ற நூலும் அவர்தம் தமிழ் உரைநடை வரலாறு என்ற நூலும் மிகச் சிறந்த படைப்புக்களாகப் பல காலங்களுக்கு விளங்கும். அவர்தம் உரைநடை வரலாறு போன்ற நூல் தமிழில் வேறு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பழைய உரைநடை ஆசிரியர்களின் உரையினைத் திறனாய்வு செய்து இது பேராசிரியரின் உரையின் இயல்பு, இது நங்களார்க்கினியரது; இது இளம்பூர்ணரது. இது சேனாவரையரது என்று அவர்தம் சிறப்பியல்புகளை இனம் காட்டும் முறை தனித்துவம் உடையது. இந்நால் பேராசிரியர் அவர்களது சிறப்பினைப் பல காலங்களுக்குப் பறை சாற்றி நிற்கும். பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிடும் ‘‘இளங்கதி’’ சஞ்சிகைக்கு மிகச் சிறந்த கட்டுரைகளை வழங்கி அச் சஞ்சிகைகளின் தகைமையினைச் சிறப்புறச் செய்வார். 1956 - 57-ம் ஆண்டு ‘‘இளங்கதி’’ருக்கு யான் ஆசிரியராக இருந்தபொழுது தனது சிறந்த கட்டுரை ஒன்றைத் தந்துதவிய தோடு, “பாரதிக்கும்யின்...” என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆய்வு முறையினைப் புகுத்திப் பலருடைய கட்டுரைகளையும் பெற்றுக் கவிதை, வசனம், பிள்ளைப்பாட்டுப் போன்றவற்றின் வளர்ச்சியினை இம் மலரில் வெளியிட வைத்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும்.

பேராசிரியர் ஆ. கண்முகதாஸ் பல சேவைகளைத் தமிழுக்குச் செய்திருக்கிறார். அவற்றுள் தலைசிறந்த ஒன்றாக இப் பேருரை நாயகத்தின் தகைமைகள் பலவற்றுள் ஒரு சிலவற்றையாவது தொகுத் துப் பேராசிரியரை எமது கண்முன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்தியது ஒரு வீதி ஒரு முதல் நூலாக அமையும். மறக்க முடியாத பேராசிரியர் பாரிய பங்களிப்பான திறனாய்வின் முன்னோடியாக அவர்தம் கண்டு இனம் காட்டித் தமிழ் உலகிலுக்கு அவர்தம் சேவைகளை

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் அன்பினைப் பெற்ற மாண்பு என்ற முறையில் இவ்வரையினைப் பேராசிரியரின் பொன்னார் திருவடிகளில் வைத்துப் பூசிப்பது எம் கடன்.

செ. குணரெத்தினம்,
தலைவர், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்,
மின் எரிபொருள் அமைச்சின்
இராசாங்கக் செயலாளர்.

சமத்துத் திறனைய்வு முன்னேடி

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

1. சமத்துக் கல்விப் பாரம்பரியம்

சமத்துக் கல்விப் பாரம்பரியத்தினை இரு பெரும் பிரிவுகளிலே நோக்கலாம். ஒன்று நாவலர் மரபு வழிவந்த கல்வியென்றும், மற்றையது இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் வழிவந்த கல்விமரபென்றும் கூறலாம். நாவலர் வழிவந்த கல்வி மரபு நவீன விஞ்ஞான நோக்குடன் தொடர் புற்றதன்று. இவ்விடத்தில் இ. முருகையான் கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர் என்னும் கட்டுரையிலே (1979:17)

‘நவீன கல்வியியலின் ரீயமங் களையும் கருத்தோட்டங்களையும் நாவலர் பெருமானின் கல்விப் பணிகளுக்கும் கல்விக் கோட்பாடுகளுக்கும் நாம் பிரயோகிக்க முயலும்போது மிகவும் சாவதானமாக இருத்தல்வேண்டும். விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப விரிவரைகளின் தாக்கம் நாவலர் காலத்தில் எமது தேசத்தில் அவ்வளவாக உணர்ப்பட்டவை அல்ல. அதனால் அதன் கூருகள் நாவலரின் கல்விச் சிந்தனையில் இடம்பெறவில்லை. விஞ்ஞான நோக்குப் பற்றிய உணர்வோ அதன் நலந் தீங்குகள்பற்றிய எண்ணமோ நாவலரின் கவனத்துக்கு உட்பட்டவை அல்ல. ஆகையால் அவற்றை நாவலரிடம் தேடுதல் பொருந்தாது’

என்று கூறியிருப்பது மனக் கொள்ளத்தக்கதாகும் நாவலருடைய கல்வி மரபு சன்னைக்குமாறசுவாமிப் புலவர், புன்னோலைக்கட்டுவன் கணேசையர், பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோருடாக வந்து சேர்ந்தது.

இலங்கையிலே பல்கலைக் கழகமொன்று அமைவதற்குமுன்னர் வட்டுக்கோட்டையிலே அமைந்த அமெரிக்கன் மிசனரிமாரின் ‘வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி’ ஒரு பல்கலைக் கழகக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை சமுத்திலே தொடக்கிவைத்த தென்லாம். விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப

விரிவுகளின் தாக்கம் இச் செமினரிக் கல்வியிலே செறிவுற்றிருந்தது. 1823லே திட்டமிடப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட இந்திருவனம் பல்கலைக்கழக அந்தஸ்துடைய கல்லூரியாக அமைந்தது. எனினும் இது ஒரு சமயத் தொகைப் பல்கலைக்கழகம் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1905ல் பிலே பல்கலைக்கழகம் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இது 1942ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாறியது. இப் பல்கலைக்கழகம் கல்வி மரபு சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வி. சதாசிவம் ஆகியோருடாக வந்துகொண்டிருக்கிறது.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் மேற்குறிப்பிட்ட ஒரு கல்வி மரபு வந்த வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர் அவர்களிடம் கல்விகற்ற தில் அறிஞர் நி. கந்தசாரிப்பிள்ளை, நாவலர் சோமசுந்தரப் பாரதியார் ஆகியோரிடமும் பயின்றார். இவ்விரு கல்வி மரபுகளும் இப்பேராசிரியர்கள் நன்கு அறிவுறுத்துகின்றன. அவர்களும் பயின்றன. பாரம்பரியக் கல்வி மரபுதனும் தொடர்புற்றிருந்த காரமுடைய இலக்கியங்களின் திறன்களை அளவிடும் அளவுகோல்களை அவர் முற்றுக்கொள்ளவில்லை. எம்முடைய இலக்கியங்களின் திறன்பதை இவர்போன்றவர்களாலேயே உணர்முடியும்.

2. சிறிய வரலாற்றுக் குறிப்பு

பேராசிரியர் செல்வநாயகம் 1907 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 11ஆம் திகதி கொழும்புத்துறையில் வினாகித்தமிழ்—அலங்காரம் தமிழ்யும் யாழ்ப்பாணம் புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலேயே நடைபெற்றன. வண்டன் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய பரீட்சைகளிலே தேறிக் கலைமாணிப் பட்டம் (முதற்பிரிவினைப்) பெற்றார். பட்டம்பெற்றுக் கிலகாலம் இடைக்காடு இந்துக் கல்லூரியிலே ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக்கல்லூரியிலே கற்பித்துக்கொண்டிருக்கும் வேலையிலேதான் கணேசையும் பண்டிதர் வேதநாயகத்திடமும் மரபுவழிக் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே விரிவரையாள

ராக நியமிக்கப்பட்டார். இங்கு கடமையாற்றிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் 1942ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் அண்ணேமலைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று முதுமாணிப் பட்டம்பெற்றுத் திரும்பினார்.

1940ல் கொக்குவிலிலே திருமணங்குசெய்துகொண்ட இவருக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகளும் இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் பிறந்தன. மனைவி அருகிலே நின்று உணவு பரிமாற அதனை இரசித்துச் சாப்பிடும் கணவனைக் காண்பதென்றால், பேராசிரியர் செல்வநாயகம் வீட்டுக்கே சென்றிருக்கவேண்டும். வீட்டுப் பொழுப்புக்கள் யாவற்றையும் அவரே மேற்கொண்டு செய்வது வழக்கம். நாளாந்த சந்தை விவரங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்துகொள்வார்.

3. பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்றவர் எவரும் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தை இலகுவிலே மறந்துவிடமாட்டார்கள். தூய வெள்ளைவேட்டியும், நாஷனலும், சால்வையும் அனிந்துக்ம்பிரமாகப் பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள் திரியும் இவரை எல்லா மாணவர்களும் நினைவில் வைத்திருப்பார். தமிழ்த்துறையைச் சார்ந்த இருவர் இத்தோற்றத்திலே வருவார். ஒருவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, மற்றவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். தமிழிலே புலமை பெற்ற இவர்கள், தூய தமிழ் உடையுடுத்தும் இவர்கள் சரளமாக ஆங்கிலமையையும் பேசவார்கள்.

வகுப்புகளுக்கு உரியநேரத்துக்கு வருவதும், குறிப்பிட்ட பாடத்தை மாணவர்கள் விளங்கிக்கொள்ளும் வகையிலே போதிப்பதும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் உரிய கடமைகளாகும். இவர் அக்கடமைகளிலே தவறுவது கிடையாது. மாணவர்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்காக அவர்களிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டும், சிலவேளைகளில் அவர்களைக் ‘கிண்டல் பண்ணியும்’ வகுப்புகளை நடத்துவது இவருடைய தனித்துவமான பண்பாகும். தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்கள் சிலருக்கு ஒரு தமிழ்ப் பாடலைச் சரியாக வாசிக்கத் தெரியாமலிருக்கும். இப்படியானவர்களை இனங்களுடு வகுப்பிலே குறிப்பிட்ட பாடநூலில் உள்ள பாடல்களை வாசிக்கும்படி கேட்பார். இத்தகைய மாணவர்களுக்கு இவரைப் பிடிப்பதேயில்லை. எனினும் பேராசிரியர் தன் கடமையிலிருந்து இம்மியும் தவறமாட்டார்.

மாணவர்களுடன் கருத்துமோதல் செய்வதிலே இவருக்கு நல்ல விருப்பம். கம்பராமாயன் வாலிவதைப் படலம் எங்களுடைய காலத்தில் குறிப்பிட்ட பாடப்பஞ்சியாக அமைந்திருந்தது. அப்பகுதியினைப்

படிப்பித்து முடித்தபின்னர், வாலிவதை தொடர்பாக மாணவர்களுடைய கருத்துக்களை அறிவதற்காகக் கடைசி இரண்டு விரிவுரை நேரங்களாம் என்று வாய்ப்புக் கொடுத்தார். ஒரு மாணவன் “இராமன் அவர் ‘அது பிழைதான், அதற்கென்ன?’ என்று கூறினான். அதற்கு இப்படியே மாணவர்கள் ஒவ்வொருவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பித் தமிழ்ரிடம் கேள்விகளைத் தொடுத்தார். ஏன் இப்படி அவர் திருப்பாத மாணவர்கள், அவர் தங்களைக் ‘கேவிப்பன்னுகிறோ’ என்றே நம்குப் பதிலளித்து வாதிடக்கூடிய ஆற்றல் உண்டா என்பதை அவர் அறிய முயன்றார். ஆற்றல் உள்ளவர்களும் தப்பபிப்பிராயம் காரணமாக அவருடைய வகுப்புகளிலே பேசாமல் இருந்துவிடுவது உண்டு.

வகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காக வராதவர்கள், குறிப்பிட்ட பாடங்களைப் படிக்காமல் வகுப்புக்கு வருபவர்கள் இவருடைய கண்டிப்புக்கு உட்படுவார்கள். தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களையோ, தொல்காப்புக்கும் போது மாணவர்களுக்குத் தெளிவான விளக்கம் ஏற்படவும் கள் கொடுத்துக் கற்பிப்பார். அவர் எதனைப் படிப்பித்தாலும், அப்மாணவர்களின் சிந்தனையை அவருடைய கற்பித்தல் ஒருபோதும் சிலர் தாழும் குழம்பி, மாணவர்களையும் குழப்பிவிடுவார்.

பேராசிரியரிடம் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் படித்தவர்கள் அவருடைய கற்பித்தல் திறனை நன்கு அறிவார். தொல்காப்பியாம் பொருளத்தைக் கற்பித்ததுமே நால் எவருமே கற்பிக்கமுடியாதெனப் பல பெரியவர்கள் நாச்சினர்க்கிணியர் என மரபுவழிக் கல்வியாலே ஏற்றுக்கொண்ட பேராசினர்க்கிணியருடைய உரையினை நுண்ணுய்வுசெய்துகள் இப்பொழுதும் கூறிக்கொள்வார்கள். ‘உச்சிமேற் புலவர்கொள்கிணியர்’ சிரியர் செல்வநாயகம், அதே மரபில் வந்த நக்கிரப் பார்வையினை நாச்சினர்க்கிணியருடைய உரையிலே செலுத்தத் தவறவில்லை. பொருளத்தையின் முரண்பட்ட உரைகளைச் சுட்டிக்காட்டி “மாணவர்களாகிய நீங்கள் எங்களுடைய விரிவுரைகளைச் சிலவேளைகளிலே பிழையாகக் குறிப்பாரோ ஒரு மாணவனுல் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறுவார்.

உரைகளிலே காணப்படும் முரண்பாடுகளை இனங்கண்டு விளக்கும் அதே வேளையில் இவ்வரைகளின் சிறப்புப் பண்புகளையும் மாணவர்கள் உணரும் வகையிலே கற்பிப்பார்.

சிந்தனை விருப்பும் இரசனையும் உடைய மாணவர்களுக்கு அவருடைய இலக்கியத் திறனையுடைய வகுப்புகள் சுவையுடையனவாக அமைவன. அப்படி இல்லாதவர்களுக்கு அவை வேப்பங்காயாகவே இருப்பதுண்டு. ஏதாவது ஒரு பாடலை உரத்து அப்பாடலோசக்கேற்ப வாசிப்பார். அப்பாடல் நல்ல பாடலா அல்லது கூடாத பாடலா என்று ஒவ்வொரு மாணவராகக் கேட்பார். நல்ல பாடலென்றே, கூடாத பாடலென்றே கூறினால், அதற்குரிய காரணங்களைக் கூறும்படி கேட்பார். இலக்கியத்தைப் பகுத்துணர்ந்து சுவைக்கக்கூடிய பயிற்சியினை மாணவர்களுக்கு அளிப்பதே இப்பெரியாருடைய நோக்கமாயிருந்தது. இலக்கியத்தைச் சுவைக்குத்தெரியாமல் அதி லே சமூகவியல், வரலாற்றியல் தரவுகளை மட்டும் தேடுகின்ற நிலையுடைய இக்காலத்திலே பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தினுடைய இலக்கியத் திறனையுப் பயிற்சியினை எம்போன்ற மாணவர்கள் இன்று திரும்ப அசைபோடுவதுண்டு.

ஆசிரியருக்குரிய துணிவு, சிந்தனைத் தெளிவு, கண்டிப்பு, தான் கருதியவற்றை மறைக்காமல் கூறுதல், மாணவர் கருத்து வளர்ச்சியைத் தூண்டுதல் எனப் பல்வேறு பண்பு நலவன்களைக் கொண்டவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். இத்தகைய ஆசிரியரிடம் நாம் படிப்பதற்குச் கொடுத்துவைத்திருக்கவேண்டும்” என்று என்னுடையதுண்டு. ஆனால் அவரைத் தமிழ்த்துறை நன்கு பயணப்படுத்தவில்லை என்ற குறையும் சிலராலே கூறப்படுவதுண்டு. மரபுவழிச் சிந்தனையும். நவீன சிந்தனையுங்களை நாச்சினட மிகச்சிறந்த பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் என்பதைனை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்றே நான் நம்புகிறேன்.

4. இலக்கிய வரலாற்றுச்சிரியர்

தமிழ் இலக்கிய பரப்பினை தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களைப் பாகுபாடு செய்து, அப்பாகுபாட்டுக்கான அடிப்படைகளுள் அரசியல் மாற்றங்களை முதன்மைப்படுத்தி, ஒவ்வொரு பகுதியினையுஞ்சார்ந்த இலக்கியங்களின் பொருளமைத்துக்காண காரணிகளைச் சுட்டி அவ்விலக்கியங்களின் வடிவ அமைதி, மொழிப்பிரயோகம் ஆசிய வற்றையும் விளக்கி எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலுக்கு ஆசிரியராக அமைந்தவர் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம். இவருடைய இந்நாலே தமிழ் நாட்டிற் பலரால் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நால்களுக்கு மாதிரியாக அமைந்தது. ஆனால், இத்தமிழ்

நாட்டு அறிஞர்கள் எவ்ரேனும் இவ்வண்மையைத் தங்களுடைய நூல்களில் எவ்விடத்திலேனும் குறிப்பிடாது விட்டுள்ளனர். தமிழ்நாட்டுஅறிஞர்களுடைய இம் 'மாரிசத்' தனத்தைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய கட்டுரையொன்றிலே குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலைக் காப்பியங்களின் காலம் பற்றி 'Date of cilappatikaram and manimekalai' என்கிருந்து கட்டுரையிலே 1948ல் எழுதினார். (University of Ceylon Review Vol. III) இக்கட்டுரையிலே மொழிப் பிரயோகங்களை அடிப்படையாக கொண்டு மணிமேகலையின் காலம் சிலப்பதிகாரத்துக்குப் பிற்பட்டது எனப் பேராசிரியர் நிறுவியுள்ளார். 1961ல் மணிமேகலையின் காலம் என்னும் நூலை எழுதிய சோ. ந. கந்தசாமி என்பவர் பேராசிரியர் குறிப்பிட்டு அதே காரணிகளைக் காட்டி மணிமேகலை சிலப்பதிகாரக் காலத்துக்குப் பிற்பட்டதெனக் கூறியுள்ளார். ஆனால், தன்னுடைய நூலில் எவ்விடத்திலேனும் பேராசிரியருடைய கட்டுரையைக் குறிப்பிட்டதா என்று கீழே கீழே எழுதிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி,

'As for the linguistic variations between the two works the Consensus is to take Cilappatikaram as Pre-Manimekalai. Chelvanyaagam raised this point. Kandasamy reiterated it, unfortunately with no mention what soever to the earlier writing of Chelvanyaagam.'

என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்றுள்ளார்.

'இலக்கிய வரலாறு' என்னுந் தொடர், இலக்கியங்களுடைய வரலாறு எனவும் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரலாறு எனவும் பொருள்படுப். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்கும்மாணவர்கள் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றிலே சிறப்பாக ஈடுபடுவார். இலக்கியங்கள் வழி வந்த வரலாற்றிலே வரலாற்றியல் மாணவர்கள் சிறப்பாக ஈடுபடுவார். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்காகவே இலக்கிய வரலாறு எழுதினார். எனவே, அவர் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றினேயே எழுதினார். இந்த வரலாற்றின் மூலமாக தமிழ் இலக்கியங்கள் எவ்வெய்வை என அறிதலுடன் இலக்கிய இரசையையும் மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முடியும். பேராசிரியருடைய நூல் இவ்விரு பணிகளையும் செய்தன.

வரலாறு என்றால் அதற்கொரு காலப்பகுப்புத் தானாக வந்தமைந்து விடும். இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் காலப்பகுப்பு இன்றியமையாததாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலறைகளை எழுதியவர்கள் எவ்வகையான காலப்பகுப்புக்களை என்ன அடிப்படையிலே மேற்கொண்டனர் என்பதை இங்கு சூருக்கமாகத் தருகிறோம்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி முதல் சிந்தித்தவர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையாகும்.¹ அவருடைய பாகுபாடு, அபோத காலம், அசூர காலம், இலக்கண காலம், சமுதாய காலம், அநாதார காலம், சமணர் காலம், இதிகாச காலம், ஆதீன காலம் என அமைகின்றது. இப்பாகுபாட்டின் பொருத்தமின்மை பற்றிப் பிற்காலத்தவர் குறிப்பிட்டனவற்றையெல்லாம் தொகுத்து மனோன்மணி சண்முகதாஸ் (சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஓர் ஆய்வு, 1983, பக. 168-171) கூறியுள்ளார். இவருக்குப் பின்னர் எழுத்து இலக்கிய வரலாற்று நூல்களின் காலப்பகுப்பு அடிப்படைகளைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

(அ) பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை ஆதி காலம், மத்திய காலம், நவீன காலம் என வகுத்தல். கமில் ஸ்வெலைல் (1957), அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் (1958), மு. வரதராசன் (1972), தேவ நேயப் பாவாணர் (1979) ஆகியோருடைய எழுத்துக்களிலே இத்தகைய பாகுபாடு காணப்படுகின்றது.

(ஆ) சமய தோக்கினை முக்கிய அடிப்படையாகக் கொண்டு காலப்பகுப்பு² இனை மேற்கொள்ளுதல். எம்.எஸ். பூரணவிங்கம் பிள்ளை (1904), எம். சிறினிவாச ஜெயங்கார் (1914) மறைமலையதிகள் (1930), கா.சுப்பிரமணியப்பிள்ளை (1930) ஆகியோருடைய காலப்பகுப்பு இவ்வகையிலேயே அமைகின்றது.

(இ) தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையான சில நிறுவனங்கள், இயாக்கம், போக்குகள், இலக்கிய வடிவங்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியிலே எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை (1957), திரு. திருமதி ஜேசுதாசன் (1961), ந. சுப்பிரமணியம் (1981) ஆகியோர் காலப் பாகுபாட்டினைச் செய்துள்ளனர்.

(ஈ) அரசியல், சமயம், நிறுவனம், இலக்கிய வடிவம் என்னும் அடிப்படையிலே மு அருணைசலம் காலப் பாகுபாட்டினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

1. கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய தமிழில் இலக்கிய வரலாறு என்னும் நூலில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப்பகுப்பு செய்தவர்கள் வரிசையிலே நோதேட் காலடுவேல் அவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

(ஒ) இலக்கியத்தின் வழி வரலாறு என்ற அடிப்படையிலே கா. சிவத்தம்பி (1988). 1. ஆரம்பம் முதல் கி. பி. 600வரை, 2. கி. பி. 600 முதல் கி. பி. 1400வரை, 3. கி. பி. 1400 முதல் கி. பி. 1800வரை, 4. கி.பி. 1800 முதல் இற்றை வரை என நான்கு பிரிவுகளாக வகுக்கின் ரூர்.

மேற்காட்டியவர்களினின்றும் வேறுபட்ட நோக்கினை உடையவராகப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் அமைந்தார். அவர் 'சங்கம்' என்னுடைய தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் பகுப்புக்கு அடிப்படைகளாகக் கொண்டார். கி. பி. ஆரூர் நூற்றுண்டுடன் தொடங்கும் பலவை மன்னர்களுடைய ஆட்சிபோன்று, அதற்கும் னர் சேரரோ, சோழரோ, பாண்டியரோ, களப்பிரரோ நீண்டகால நிலையான ஆட்சியினை அமைக்கவில்லை. அத்துடன் சங்க இலக்கியச் செய்யுட்களை ஆராய்ந்தால், அவற்றிலே குழுத் தலைவர்கள் நிலையிலிருந்து அரசர் என்ற நிலைக்கு மாற்றமடையும் அரசியல் வளர்ச்சிபற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம். எனவே, பல நூற்றுண்டுக்குமுன் இறையனாகளாலியல் உரைகாரர் குறிப்பிட்ட சங்கம் என்னும் நிறுவனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கி. பி. 600 வரையிலான தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக் காலத்தைச் 'சங்ககாலம்' என்றும், 'சங்கமருவிய காலம்' என்றும் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் பாகுபாடு செய்தார். ஏனையவை பல்லவர்காலம், சோழர் காலம், விஜயநகர—நாயக்கர் காலம், ஜேரோப்பியர் காலம் என அரசியல் மாற்றத்தை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பாகுபாடுகளாகும். நவீன நோக்கினை ஒரளவு அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கெல்லாம் பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தினுடைய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1951) காலத்தால் முந்தியதாகும். பேராசிரியருடைய தமிழ்ப் பணிகளுள் இத்தகைய நூலை எழுதித் தமிழுலகுக்கு அளித்தமையுடன் பின்வந்த பல தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்தமை மிகச் சிறந்த பணியெல்லாம்.

பேராசிரியரின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நூலின் அமைப்பு மாண்புகளுக்கு ஒவ்வொரு காலப்பகுதியின் இலக்கியங்களையும், அவைதோன்றிய காலப் பின்னணியினையும், அவ்விலக்கியங்களுடைய பொருள், செய்யுள், மொழி ஆகியனவற்றையும் தெளிவாக விளங்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. அவ்வமைப்பு விவரம் பின்வருமாறு:-

(அ) சங்ககாலம்: (1) முச்சங்கங்கள், (2) சங்கச் செய்யுளும் பொருள் மரபும்: அண்பினைந்தினை, கைக்கிளை - பெருந்தினை, புறத்தினை (3) எட்டுத்தொகையும் பத்துப் பாட்டும், (4) சங்கப் புலவரும் சங்க இலக்கியப் பண்பும்.

(ஆ) சங்கமருவிய காலம்: (1) அரசியல்நிலை, (2) பண்பாட்டு நிலை, (3) சமயநிலை, (4) நூல்கள், (5) உரைநடை இலக்கியம், (6) இலக்கியப் பண்பு.

(இ) பல்லவர் காலம்: (1) பல்லவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு, (2) சமயநிலை, (3) கலை வளமும் இலக்கியப் பண்பும், (4) பக்திப்பாடல்கள், (5) பிற நூல்கள், (6) உரைநடை நூல்கள்.

(ஈ) சோழர் காலம்: (1) அரசியல் நிலை, (2) சமய நிலை, (3) இலக்கியப் பண்பு, (4) திருமுறைகளும் நாலாயரி திவ்விய பிரபந்தங்களும், (5) காஷியங்கள், (6) சிற்றிலக்கியங்கள், (7) இலக்கண நூல்கள், (8) சௌவசித்தாந்த நூல்கள், (9) உரைநூல்கள்.

(ஊ) நூயாக்ஸர் காலம்: (1) அரசியல் நிலை, (2) சமய நிலை, (3) இலக்கியப் பண்பு, (4) பிரபந்தங்கள், (5) இலக்கியங்கள், (6) உரையாசிரியர்கள், (7) தமிழை வளர்த்த அரசர்களும் ஆதீனங்களும்.

(எண்) ஜேரோப்பியர் காலம்:- (1) அரசியல்நிலை, (2) சமய நிலை (3) இலக்கியப் பண்பு, (4) உரைநடையிலக்கியம், (5) செய்யுள் இலக்கியம், (6) நாடக இலக்கியம்.

(எ) இருபதாம் நூற்றுண்டு: மக்கள் வராழ்க்கை முறையிலே மாற்றம், பொது மக்களுக்குரிய காலம், பாரதி முதலான கவிஞர்கள், தமிழ்ரை நடை வளர்ச்சி, நாவல், சிறுகதை, இலக்கிய வீமர்சனம், நாடக புலக்கியம்.

இந்நூலின் அமைப்பிலே ஆங்காங்கே சில குறைகளும் தென்படுகின்றன. இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழிலக்கியம் பேராசிரியராலே இன்னும் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறை கூறப்படுவதுண்டு. ஆனால், பேராசிரியர் இந்நாலே எழுதிய காலத்தினை நாம் அவதானிக்க வேண்டும். 1951ல் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டு வெளி வந்தது. இந்த நூற்றுண்டின் அரைப்பகுதிக் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இப்பகுதியை அவர் எழுதியதால், அத்துணை விரிவாக அவர்களே எழுதியிருக்க முடியாது. நாயக்கர் காலத்திலே ‘பிரபந்தங்கள்’ என்று ஒரு பகுதியிலேகூறி விட்டு, அடுத்து வரும் பகுதியினை ‘இலக்கியங்கள்’ என்று அழைக்கிறார். அப்படியானால் பிரபந்தங்கள் இலக்கியங்க-

எல்லனவா என்ற ஜயம் ஏற்படுகின்றது. சமுத்திலிருந்து முதன் முதல் எழுந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல் என்ற பெருமையிலும், தமிழ் கத்து அறிஞர்கள் பலருக்கு வழி சாட்டியாக அமைந்த நூல் என்ற பெருமையிலும் இது போன்ற சிறு குறைகளொல்லாம் மறைந்து போய் விடுகின்றன. பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் இந்நூல் தொடர்பாகக் கா. சிவத்தம்பி தன்னுடைய தமிழில் இலக்கிய வரலாறு (பக. 131-32) என்னும் நூலிலே கூறியிருப்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும்.

‘இக்கால கட்டத்தில் (அதாவது, ஜம்பதுகளில்) தென்னிந்தியப் பல கலைக் கழகங்களில் கலைமாணி (B.A.) ப் பட்டத்துக்கான தமிழ்ப் பாட நெறியில் இலக்கிய வரலாறும் ஒரு பகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டதாகும். காலங்கு சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் தீட்சண்ணிய நோக்குக் காரணமாக நாற்பதுகளிலேயே இப்பாடம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ், பொது, சிறப்புத் தமிழ்த் தேர்வுகளில் இடம் பெற்றது. அங்கு அப்பாடத்தினை முதன் முதல் படிப்பித்த வி. செல்வநாயகம், இதற்கான ஒரு பாடப் புத்தகத்தின் தேவையை அறிந்தவராய் படிப்பித்தல் காரணமாக அத்தகைய ஒன்றினை எழுதுவதற்குத் தகுதியடையவராகவிருந்தார். அவர் எழுதிய ‘தமிழ் இலக்கியவரலாறு’ எனும் நூல், தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றைத் தமிழ்நாட்டின் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளின் பின்னணியில் வைத்துக் காட்டிற்று. முன்னர் சமண காலம், தேவார காலம், காப்பிய காலம், இடைக்காலம் எனக் குறிப்பிடப்பெற்றவை, இவர் நூலில் சங்கம் மருவியகாலம், பல்லவர் காலம், சோழப் பெரு மன்னர் காலம், விஜய நகர நாயக்கம் மன்னர் காலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. செல்வநாயகத்தின் நூலின் திறனை வையாடுபிப்பிள்ளை முதல் ஜேசுதாசன், அருணா சலம் வரை பல அறிஞர்கள் போற்றியுள்ளனர். இந்நூல் இதன் பின்னர் வந்த பாடப்புத்தகங்கள் பலவற்றுக்கு மாதிரியாக அமைந்தது. பின்வந்த பாடப்புத்தக ஆசிரியர்கள் பலர் எடுத்த இடத்தைக் கூறாது, பாடப்புத்தக ஆசிரியர்களுக்குரிய பண்பு தவறாது, இவருடைய கால வகுப்பு முறைமையினைத் தமதாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

பேராசிரியர் செல்வநாயகத்தின் பங்களிப்பினை மிகப் பொருத்த மாகக் கா. சிவத்தம்பி மதிப்பீடு செய்துள்ளார்.

5. ‘தமிழ் உரைநடை வரலாறு’ ஆசிரியர்

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை மாணவர்களுக்குக் கற்பித்ததாலும், ஆய்வு செய்ததாலும், தமிழ் மொழி செய்யுள் மரபி விருந்து உரைநடை மரபுக்கு ஜேரோப்பியருடைய வருடையின் பின் ஜெர் மாற்றமுற்றதை நன்கு உணர்ந்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தமிழ் உரைநடையின் வரலாற்றை நுனுகி ஆராயலானார். தக்க சான்றுதாரங்களுடன், உரைநடை வளர்ச்சிப் படிகளை இனங்காட்டி, அவற்றை இறுக்கமான நல்ல தமிழ் நடையிலே விளக்கி எழுதியுள் என்றார். பேராசிரியருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் இல்லை எனச் சில கட்டங்களிலே குறிப்பிடப்பட்டதுண்டு, இத் ‘தமிழ் உரைநடை வரலாறு’ நூலினை அக்காலத்திலே அவர் ஏதாவதொரு பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தால், உடனடியாக அவருக்குக் கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வண்மையை உணர்ந்தபடியாற்றுன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அவரைப் பேராசிரியராக நியமித்தது.

‘உலகிலுள்ள எந்த மொழியிலாயினும் இலக்கியம் தோன்றும் பொழுது அது செய்யுள் வடிவத்திலேயே முதலிற்கேற்றுகின்றது. பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை வெளிவருகின்றது. எனவே தமிழ் பாட்டைத் தொடர்ந்து உரைநடை வெளிவருகின்றது. என்றும் அதனை மொழியிலும் முதலிலே தோன்றியது பாட்டு என்றும் அதனை தொடர்ந்து உரைநடை தோன்றிற்றென்றும் கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதாகும்.’ இவ்வாறு தன்னுடைய உரைநடை வரலாற்றினைத் தொடங்கிறார் பேராசிரியர் செல்வநாயகம். தமிழ் உரைநடைப் பரப்பினை ஜெந்து காலக் கட்டங்களாகப் பகுத்து ஆராய்கின்றார். அக்காலங்களாவன்: சங்ககாலம், களவியலுரைக் காலம், உரையாசிரியர்கள் காலம், ஜேரோப்பியர் காலம், இருபதாம் நூற்றுண்டு.

கி. பி. 6. ம் நூற்றுண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் எழுந்த உரைநடை வகைகளைச் சங்ககாலம் என்னும் காலப்பகுதியிலே பேராசிரியர் ஆராய்கின்றார். தமிழிலிலே ஆரம்பத்தில் உரைநடை தோன்றியபோது அது செய்யுளை ஒத்ததொரு நடையாகவே அமைந்திருக்கவேண்டுமென்றும் கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. தன்னுடைய இக் கருத்துக்குப் புறநானாறு, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய நூல்களிலிருந்து சான்றுதாரங்கள் காட்டுகின்றார். புறநானாற்றில்,

“முத்தோர் முத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப் பாறர வந்த பழவிற்ற ரூயம் எய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பென....”

எனத் தொடங்கிச் செல்லும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும் ஒசை சாதா ரண பேச்சோசையைக் கொண்டதாய் அமைகின்றது எனக் குறிப்பிடும்

“கயலெழுதிய இமய நெற்றியின....” எனத் தொடங்கும் உரைப் பகுதி பாட்டுப்போல அமைகின்றது எனக் குறிப்பிடுவர். இச்சான்று அவ்வரை நடைக்கும் உள்ள பேதம் பெரிதன்று. காலங்கு செல்லச் செல்ல அவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு கூடிக்கொண்டு போகின் ரது” என்று அவர் கூறக்கூடியதாயுள்ளது. தொல்காப்பியர் செய்யுள் வகைகளுள் ஒன்றுக் கூற நடையைக் குறிப்பிட்டதன் காரணமும் இதன்றே தெளிவுறுத்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு உரைநடையின் தோற்றுத்தினை நோக்கிய ஆசிரியர் பின் எழுந்த உரைநடை நூல்களிலே பயின்றுவந்த உரைநடையின் பண்புகளையும், அப்பண்புகளுக்கான பின்னணிக் காரணிகளையும் நன்றாக ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். கி. பி. மீ நூற்றுண்டுக்குப் பின்னர் நடைகளை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு உதாரணங்கள் தந்து விளக்கியிருப்பும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசிரியம் அசோகமும் கோங்கும் தீயை உதாரணங்காட்டி,

“இவ்வரைப் பகுதியின்கண் இடையிடையே எதுகை மோகை முதலிய ஒசைப் பண்புகள் வாய்ந்த சொற்றெருடர்கள் வந்துள்ளன. அவற்றைப் பொருளாறிந்து படிக்கும்போது செய்யுளான்றைப் படிக்கும் நேரத்தில் எம்மிடத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி எத்தகையதோ அத்தகையதோர் உணர்ச்சி எம்மனத்தில் எழுகின்றது”

என்று கூறி அவ்வரைப்பகுதியை ஒரு பாடல் வடிவாகத் தந்துள்ளமை அவருடைய இரசனைத் திறனையும், திறனுய்வுப்போக்கினையும் காட்டுகின்றது. இன்னென்றாலும் உரைப்பகுதியும் இறையனார்களவியலுரையிலே இடம்பெறுகின்றது. அது “என் பயக்குமோ இது கற்க எனின் வீடு பேறு பயக்கும் என்பது. என்னை இது களவியலன்றே, இது கற்க வீடு பேறு பயக்குமாறு என்னை” என அமையும் உரைப்பாங்காகும். “ஆசிரியன் மாணவனுக்கு ஒன்றை விளக்கும்போது எழுப்பும் கடாக்களும் அவற்றிற்கு அவன் கூறும் விடைகளும் பேச்சில் எவ்வாறு அமையுமோ அவ்வாறே எழுத்திலும் அமைதலே” இத்தகைய உரைநடைகாட்டுவதாகப் பேராசிரியர் கூறுவார்.

வெவ்வொரு காலத்து உரைநடை வகைகளை இலக்கியச் சான்று தாரங்கள் மூலம் வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு வகை நடையின் தனித்துவமான பண்புகளை இனங்கண்டு, அத்தகைய நடையினுடே ஏற்படக்கூடிய பயன்களையும் சுட்டிச்செல்கிறார். உதாரணமாக, இருபதாம் நூற்றுண்டுத் தமிழ் உரைநடைபற்றிக் கூறும்போது,

“இனி இக்காலத்து உரைநடையிற் காணப்படும் பண்புகள் சில வற்றை நோக்குவோம். சமுதாய வாழ்க்கையிலே பொதுமக்கள் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குகின்ற இக்காலத்தில் அம்மக்கள் படித்துப் பொருளாறிதற்கு ஏற்ற ஒரு நடைவகை உருவாதல் இயல்பாகும்.....அந்நடையிற் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளுள் காட்னமான சந்தி விவகாரங்களின்றி மொழிநடை அமைதல், போக்கு வழக்கிலுள்ள சொற்கள், சொற்றெருடர்கள், இலக்கண அமைதிகள் என்பன இடம்பெறுதல், ஆங்கில மொழியிற் கையா ஸ்டாட்ட குறியிட்டு முறைகள் பயின்றுவருதல் போல்வன் சில வாரும்”

ஒன்றுக்கால உரைநடையின் இயல்புகள் சுட்டப்படுகின்றன. இலக்கியாக நிருவாயங்களை, பிற்காலத்தில் திறனுய்வாளர்களைச் சிறப்புற்ற க. ஃகலூஸ்டாம், கா. சிவத்தம்பி போன்றவர்களுக்கும் வேறு பல பெருந் தொல்காப்பான மாணவர்களுக்கும் கற்பித்தும், அத்துறைபற்றி எவரும் சிந்திக்காத காலத்திலே சிந்தித்தும், ஆய்வுகளும் மேற்கொண்டார் பேராசிரியர் எல்லாராய்கூடி, அத்துறை தொடர்பான முயற்சிகளுள் முதற்படியான முயற்சிதான் இலக்கியங்களுடைய வரலாற்றை மிக விரி வாகவும் நிறுவுக்கமாகவும் நோக்குவதாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முழுமையாகத் தருவித்து எழுதிய பேராசிரியர், தமிழ் உரைநடையின் வரலாற்றை நிறுவுக்க ஆய்வாக மேற்கொண்டார்.

6. திறனுயவுக் கட்டுரையாளர்

இன்று எழுத்துலகிலே ஒரு துரதிர்ஷ்டமான நிலை காணப்படுகின்றது. அது என்னவெனில், இலக்கியங்களின் திறன்களை ஆய்ந்து வாளர் எனக் கொள்ளும் சிலருடைய முனிபாவமாகும். பேராயுள்ளார்; இலக்கியத் திறனுயவுபற்றியும் எழுதுவர்களையே திறனுப்பிரியர் செல்வநாயகம் இலக்கியங்களின் திறன்களை ஆராய்ந்தும் எழுதி வரகளை ஓரளவு காலவரன்முறையிலே நோக்கலாம். அக்கட்டுபல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்க மலரான இளங்கதிர் இவருடைய பல பக். 91—104, 1953—54) என்னும் கட்டுரை இலக்கியத்துக்குச் சொல்லினுடைய, சொற்பொருளினுடைய இன்றியமையாமைபற்றியும், சொற்பொருள் என்னென்ன வகையிலே உணரப்படுகின்றது என்பது பற்றியும் கூறுகின்றது.

“இவ்வாறே, இலக்கியத்திற்குச் சொல் கருவியாகின்றது. ஆகவே, இலக்கியத்தைக் கற்று அனுபவிக்க விரும்புவோர்க்குச் சொற் பொருள்றிவ இன்றியமையாததாகின்றது ஆனால், அவன் கருவியாகக் கொண்ட சொல் அமக்கும் பொதுவாயுள்ளது. அதன் உதவியைக் கொண்டுதான் கவிதையில் அவன் குறித்துள்ளதை நாம் அறியவேண்டியிருக்கின்றது.”

எனக் சொல்லினுடைய முக்கியத்துவத்தைச் சுட்டிச்செல்கிறோர். “சொல் ஒலிவடிவு வரிவடிவுடையது. அது பொருளாடு புணராத விடத்தும் கின்றது. சொற்பொருளுக்கும் சமுதாய மக்களுக்குமில்லடேயுள்ள தொடர்பு குறிக்கப்படுகின்றது. காட்சிப் பொருள், கருத்துப் பொருள் என்ற அடிப்படையிலும், செம்பொருள், கவைப்பொருள் என்ற அடிப்படையிலும் சொல்லும் பொருளும் இக்கட்டுரையிலே நோக்கப்படுகின்றன. “பாட்டும் ஒசையும்” (இளங்கதிர், மலர் 7 பக். 114—22 1954—55) என்னும் கட்டுரையிலே கவிதைக்கு இன்றியமையாத ஒசைபற்றிக் கூறுகிறோர்.

“சொற்களின் பொருள் எமக்குப் புலப்பட த இடத்தும் பாட்டின் கிரகித்துக்கொள்ளலாம் இந்தத் தத்து த்தை உரைநடை. பாட்டு என்னவற்றில் மட்டுமன்று, சாத ரண் பேச்சிலும் நாம் கண்டு தெளியலாம்.”

என்று பேராசிரியர் கூறியுள்ள உண்மையினை உணர்ந்துகொண்டால் புதுக்கவிதையின் போக்கினைக் கிரகித்துக்கொள்வது இலக்குவாயிருக்கும்.

பேராசிரியருடைய ‘வழக்குஞ் செய்யுஞ்’ (இளங்கதிர், மலர் 14, பக். 128-35, 1961-62) என்னுங் கட்டுரை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அறுபதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு ‘மரபு’ தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் இடம் பெற்றன. ஒரு சாரார் தமிழிலக்கியங்களில் பேச்சு வழக்கு இடம் பெறக் கூடாதென அபிப்ராயப்பட்டனர். இன்னொரு சாரார். பேச்சு வழக்கினை உபயோகித்து இலக்கியங்கள் படைத்தனர். அத்துடன் பேச்சு வழக்குத் தமிழ் தெரிவித்தனர். இம்மரபுப் போராட்டம் தொடங்குவதற்குச் சந்தியுண்ணர் தான் பேராசிரியர் தன்னுடைய ‘வழக்குஞ் செய்யுஞ்’ கட்டுரையிலே,

‘பேச்சு வழக்கில் உள்ள மொழி தான் வாழும் மொழி; அதற்கு உள்ள ஆற்றலை அவதானித்து அறிந்து, அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றவனே சிறந்த எழுத்தாளருகின்றன’

என்று இலக்கியத்திலே பேச்சு வழக்கின் உபயோகத்தின் தேவையினை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அது மட்டுமன்றி, இத்தகைய தேவையை உணராதவர்கள் இரு வகைப்பட்டவர்களெனவும் பாகுபடுத்தியுள்ளார்; (1) வழக்கொழிந்த சொற்கள், சொற்றெருட்கள், இலக்கணமரபுகள் ஆகியனவற்றைக் கையாளும் எழுத்தாளர், (2) முற்காலத் தமிழ் மொழி தான் இலக்கண வரம்புடையது; இக்காலப் பேச்சு வழக்கு அத்தகைய இலக்கண வரம்பு இல்லையென்பவர். இவ்விரு சாராகுக்கு அத்தகைய இலக்கண வரம்பு இல்லையென்பவர். இவ்விரு சாராகுக்கு அத்தகைய இலக்கண வரம்பு இல்லையானவை என்பதை தகுந்த ஆதாரங்களுடன் பேராசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

திறன்பல செறிவுற்றுள்ளன எனத்தான் கருதிய செய்யுட்கள், உரைநடை, இலக்கிய வடிவம் ஆகியனவற்றைப் பேராசிரியர் பகுப்பாய்வு செய்து தெளிவான நடையிலே கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ‘கட்டுரைக்கை’ (இளங்கதிர்) மலர் 10, பக். 86-94, 1957-58) என்னுங் கட்டுரைக்கை இருப்பதை தொண்டியதோன்றுக்கும். ராஜம் அய்யுரை யர் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் நாவலிலிருந்து ஓர் உரைப்பகுதியினைத் தெரிந்தெடுத்து, அதனைத் திறனுயவு செய்து, அதிலே பகுதியினைத் தெரிந்தெடுத்து, அதனைத் திறனுயவு செய்து, அதிலே காணப்படும் நலன்களை ஆசிரியர் விவரிக்கின்றார். கவிதையிலே நலன்களைக் கண்டு கூறும் மரபே நம்மிடையே நீண்ட காலமாக இருந்து வந்து உரைநடையிலும் அத்தகைய நலன்களைக் காணலாம் என்பதை,

‘நயச் சிறப்புக்கள் பாட்டில் இருக்கல் போல உரை நடையிலும் உண்டு. ஒன்றைத் தர்க்க முறைப்படி ஆராய்ந்து, காரண காரியத் தொடர்பு உள்தேவு அதனை எடுத்துக் காட்டித் தெளிவாகக் கட்ட தெளினும், கவிதையைப் போல் கற்பிணையுருவங்களை அமைத்தற கும் உணர்ச்சி பேதங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. அத்தகைய இடங்களில் அது பாட்டின் பண்புகள் சிலவற்றைத் தண்டித்தே கொண்டு விளக்குதலீக் காணலார்.’ என்னும் அவருடைய கூற்றுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. நாவலிலே இடம் பெறும் ஒரு பாத்திரம் கடலோசையைக்கேட்டுக் கூறுவதாக இவ் வரைப்பகுதி அமைகின்றது. கடலோசை சோகத்தினை உணர்த்துவதாக கூறும் நாவல் ஆசிரியர் பல வகைப்பட்ட சோகங்களுக்கிடையே எதுவென்பதை உணர்த்துகின்றார் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் பேராசிரியர் செல்வதாயகர், அதனை நாவலாசிரியர் எப்படி உணர்த்துகின்றார் என்பதனை,

‘சோகங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு (Contrast) இப்பந்தியிலே குறிப்பாகச் (Implied) சொல்லப்படுகின்றது. ‘புத்திரனை இழந்த பிதாவின் சோகமும்’, ‘புருஷனை இழந்த மனைவியின் சோகமும்’ கூறுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அது தனி மனிதனது தனித் துயரம் (Individual grief)’ அர்ச்சனன் போர்க்களத்தில் அடைந்த சோகம் மகத்தானது; அது சர்வத்தையும் இழந்த அல்லது இழக்கப் போகின்ற ஒருவனது பெருந்துயர் (universal grief)’ என்னும் பகுதியினைப் படிப்பதன் மூலம் உணர முடிகின்றது. ‘கடமான இடத்தைப் பெறக்கூடியது. உரைப்பகுதியைத் திறனையும் செய்து வதிலே எவ்வித தவறும் இல்லை.

திறனையவான் இலக்கியங்களின் திறன்களை மட்டும் ஆராய்வு எல்ல. அவற்றிலுள்ள குறைகளையும் தக்க சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டவல்லவன். பேராசிரியர் செல்வநாயகம் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அதனிடையே காணப்படும் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். அவர் எழுதிய ‘கடல்’ (இளங்கதிர், மலர் 9, பக். 80-86, 1956-57) என்னுங் கட்டுரையிலேயே இந்தகையதிறனையினை மேற்கொண்டுள்ளார். மூழந்தைக்காக எழுதப்பட்ட இப்பாடலைப் படிக்கும் போது, தெ.வி.தன் பாடலிலிருந்தே பல ஆதாரங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

கம்பனிலேயிருந்து இரண்டு பாடல்களை எடுத்துப் பகுப்பாய்வு செய்து, அவற்றின் நல்கூற்றுள்ள வாலி’ (இளங்கதிர் மலர் 11 பக் 48-154, 1958-59) என்னுங் கட்டுரையாகவும், ‘கப்பலீல் ஒருபாட்டு’ (இளங்கதிர், மலர் 16, பக். 109-113, 1963-64) என்னும் கட்டுரையா (இளங்கதிர், மலர் 16, பக். 109-113, 1963-64) என்னும் கட்டுரையா கவும் எழுதியுள்ளார். இராம பாணத்தால் வீழ்ந்து விட்ட வாலி முன் னர் இராமன் வருகின்ற போது, வாலியினுடைய உணர் வுகளைக் கம்பன் ‘கண்ணுற்றுன் வாலி’ என்னும் செய்யுள் மூலம் எப்படிப் பலப்படுத்துகிறான் என்பதை முதற் கட்டுரை விவரிக்கின்றது. ‘இச்செய்யுளில் முருட்கை, வெகுளி, இளிவரல் ஆகிய சுவைகள் முறையே அமைந்திருத்தல் கண்டு இன்புறந்பாலது. இவ்வாறு வாலியில் முனையாவத்தையும் அவனிடத்தே தோன்றிய மூவகை மெய்ப்பாடுகளையும் ஒரு பாட்டிலே தெளிவுறக்கோட்டும் ஆற்றல் கம்பன் முதலான பெரும் புலவர்களுக்குத் தான் உண்டு’ எனக் கட்டுரையை முடித்து வைக்கிறார். சுந்தரகாண்டத்தில் அசோகவனத்திலிருந்து சீதை முன் அனுமான தோன்றிய போது சீதைக் கேற்பட்ட ஜயத்தினை உணர்த்துவதாக,

‘அரக்கனே ஆக வேறேர் அமரனே ஆக அன்றிக் குரக்கினத் தொருவனே தான் ஆகுக, கொடுமையாக இரக்கமேயாக, வந்தின் கெம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி உருக்கின னுணர்வைத் தந்தானுயிர் இதினுதவி யுண்டோ’

என்னும் பாடலைக் கம்பன் அமைக்கிறான். இப்பாடலின் திறன்களைந்து ஆராய்ந்து கூறும் கட்டுரையாகக் ‘கம்பனிலே ஒரு பாட்டு’ என்னுங் கட்டுரை அமைகின்றது. கம்பன் ‘கொடுமையாக’, ‘இரக்கமேயாக’ என்னும் இரு தொடர்களை உபயோகித்ததின் உட்பொருள் கட்டுரையிலே என்னும் இரு தொடர்களை உபயோகித்ததின் உட்பொருள் கட்டுரையிலே என்னும் இருப்பினைத் தடுப்பதென்றால், அவனுடைய நோக்கம் வேறுபட்டைய இறப்பினைத் தடுப்பதென்றால், அவனுடைய நோக்கம் வேறுபட்டதே. அது கொடுமையானது. தேவர்களில் ஒருவன் இவ்வாறு வந்து நான் இறப்பதைத் தடுப்பானாயின், அது தங்களுடைய உய்வுக்காகவே இருக்கும், எனவே அதுவும் கொடுமையானதே. வானரங்களில் ஒருவன் தான் வந்து இச்செயல் செய்தானாயின் அது உண்மையில் இரக்கத்தினை வேயாகும்’ என்று சீதை எண்ணுவதாக இப்பாடலினைப்படையிலே பேராசிரியர் இக்கட்டுரையிலே குறியிருப்பது நயத்தற்குரியது.

பேராசிரியருடைய திறனையுப் போக்கினையும் இலக்கியங்களிலே அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டினையும், குறை காணின் அவற்றைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டும் தன்மையினையும் ‘புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டு’ (இளங்கதிர், மலர் 12, பக். 84-88, 1959-60) என்னுங் கட்டுரை எடுத்துக் காட்டுகின்றது, ‘களிறு கடை இயதாள், கழலூரீஇய திருந்தடி.....’ எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றுப் பாடலே இக்

கட்டுரையில் பகுப்பாய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. பொருளேயாலே தெவிவறுத்தப்படுகின்றது. சங்கப் புலவர்கள் அகவற் பொருளி வருகின்றன என்பதை இப்பாடலிலே இடம்பெறும் அக இப்பாடலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார் உச்சி மேற் புலவர் கொன்றசீ தின் நக்கிரப்பார்வை. மன்னனுடைய வீரச் சிறப்பினைக் கூறுகின்ற இப்பாடலிலே ‘மா மறுத்த மலர் மார்பு’ என்னும் அடி-இடம் பெறுகின் மார்பை மறுத்தற்கு ஏதுவாகிய பரந்த மார்பு’ எனப்பொருள் கொண்டாயகம், மன்னன் மார்பிலே திருமகனுறவுவதாகக் கூறும் மரபு பிற படிக்குறவு பொருத்தயல்லை என்றும் வாதிடுவார். அவர் இப்பாடலாம். ‘மா’ என்றால் ‘திருமகன்’ என நக்கினுர்க்கினியர் ‘திருமகன் பிறர் உள்ளார். இது தவறான உரை எனக்கொள்ளும் பேராசிரியர் செல்வகாலத்து என்றும், வீர மன்னனுடைய மார்பு பற்றிக்கூறும்போது இப்படிக்குறகு கொள்ளும் பொருள் மிகப் பொருத்தமாக அமைவதைக்காண கொள்ள ‘வில் நான்’ என்று பேராசிரியர் பொருள் வீரனுகிய அர்மனன் எண்ணிலாத் தடவைகள் வில்லை வளைத்து பகை போது, அதன் நான் அவனுடைய மார்பிலே உராய்ந்து செல்லும் மலர் போன்றது அவனுடைய மார்பு; எனவே அந்தாண்சுராய்வு அம் என்னும் செய்யுளடிக்குப் புத்துரை வசுத்துள்ளமை கண்டு இன்புற்பாலது.

தமிழில் எழுந்த இலக்கியங்களிலே காணப்படும் இலக்கியமரபினை தன்னுடைய இலக்கிய வரலாற்று நூலிலே சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டுள்ள காலகளாக எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கிய மரபினை ‘Tradition in Early Tamil Poetry’ (University of Ceylon Review Vol. XXIV, 142, 1966, PP. 106-114) என்னுங்கட்டுரை விளக்குகின்றது. சங்க வாகப் புதியதொரு கருத்தினை முன் வைத்ததெனலாம்.

The tradition of having five divisions in *akam* or love originated at a time when people lived in all the five regions, Paalai, Mullai, Kutinji, Marutham and Neithal in the Tamil land. During

the time of Kapilar and Paranar the people of Paalai had moved into the more fertile regions of Kutinji and Mullai for permanent settlement, and therefore, the theme of separation had to be modified to fit into the new pattern of society that occupied only four of the five natural regions. Therefore, the *paalaiththinai* or separation in love, which was meant earlier for the people of the Paalai region was considered appropriate during the time of Kapilar and Paranar for the men of the hilly tracks who had to go to distant places through the arid Paalai region in search of their livelihood. This change in *paalaiththinai* had occurred by the time of Kapilar and Paranar. This is only an example to show how the early tradition of love poetry was changing as the life of people was changing in the early days.

என அவர் எழுதியுள்ள பகுதியினைப் படித்துப் பார்ப்பின் சங்க இலக்கிய கத்தினை மரபு எப்படி மக்கள் வாழ்க்கைக்கேற்ப மாறி வந்துள்ளது என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இத்தகைய மரபு மாற்றத்தினை ஒழுங்காக அறிந்து கொள்வதற்குத் தற் பொது எம்மிடமுள்ள எட்டுத் தொகை பத்துப்பாட்டு நூல்களிலேயுள்ள செய்யுடகள் வரலாற்றிடப் படையிலே புதிதாக நிரைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை Therefore, this change in the tradition and the stages by which it took place cannot be traced historically as long as the poems in the eight Anthologies and the ten Idylls are not arranged in their chronological order. Until Tamil scholars take to this aspect of study seriously, the history of early Tamil poetry cannot be traced என்னும் மேற்காட்டிய கட்டுரைப் பகுதியிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். தாரதிர்ஷ்டவசமாகப் பேராசிரியர் குறிப்பிட்ட இப்பணி இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. புறநாறுள்ளும் தொகுதியிலே காணப்படும் பாடல்கள் எல்லாம் ஒரேகாலத்துவை எனக் கூறமுடியாதுள்ளது. நெல்லரிசீப் பண்பாட்டுக்கு முன்னரே எழுந்த பாடல்களும் இத்தொகை நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளன என்பதை இவ்விடத்திலே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

தமிழிலக்கியங்களிலே பகுதிப் பாடல்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இப் பாடல்களிலே காணப்படும் இலக்கிய மரபினையும், தமிழிலக்கிய மரபுப் பின்னணியிலே இப்பாடல்கள் வகிக்கும் இடத்தினையும் ‘தமிழிலக்கியமும் பகுதிப்பாடல்களும்’ (கணேசனர் நினைவுமலர் 1960) என்னும் கட்டுரை விபரிக்கின்றது.

7. முடிவுரை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இரண்டு தமிழ்ப் போக்குகளை உருவாக்கியது. ஒன்று திராவிட மொழியியல், நாட்டாரியல், இலக்கணம், நாடகம் என்னும் துறைகள் தழுவிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை போக்கு. மற்றையது இலக்கிய விமரிசனம், நடையியல் என்னும் துறைகள் தழுவிய பேராசிரியர் செல்வநாயகம் போக்கு. ஈழத்திலே தலையாய் விமரிசகர்களை உருவாக்கிய ஆசான் இவராகும். ஆனால், எவ்ராவது இதுவரை தமிழ்முடைய இலக்கியத் திறனையுடுப் பயிற்சிக்கு இவர்காரணமாயிருந்தாரென்று எங்கேனும் தெளிவாகக் கூறியதாயில்லை. இது விசனிக்கத்தக்கதே. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்றேரு ரூஸ் எழுதி ஈழத்துக்குப் புகழ்தேடித் தந்தவர் ‘இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் திலும் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்திலும்தான் அறிவியல்ரீதியான தமிழிலக்கிய ஆய்வுகள் நடைபெறுகின்றன’ என்று 1968ல் நடைபெற்ற உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே கமில் ஸ்வெலெபில் குறிப்பிட்டார். அப்படி அவர் குறிப்பிட்ட அறிவியல்ரீதியான தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே நடைபெறுவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களுள் பேராசிரியர் செல்வநாயகமும் ஒருவராவார். அவர் செய்த இலக்கியப் பணி எல்லோராலும் நினைவுகொள்ள வேண்டியது. மறந்தவர்களுக்கு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் இந்நினைவுரைமூலம் நினைவுட்டுகின்றது.

உசாத் துணைகள்

1. சிவத்தம்பி கார்த்திகேச, தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1988.
2. மாண்புமை சன்முகதாஸ் ‘கி. வை. நாமோதரம்பிள்ளை-ஓர் ஆய்வு’ முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1983.
3. முருகையன், இ., ‘கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர்’ - நாவலர் நூற்றுண்டு மலர் ழூலஸூரீ ஆறுமுக நாவலர் சபை, யாழ்ப்பாணம், 1979 பக. 17—26.
4. Sivathamby, K., “Vyapuripillai’s Dating of Cilappathikaram” Vidyodaya Journal of Arts, Science and Letters, Vol. 5 Nos. 1&2, 1972-76, p. p. 1—12.

